

Ga op je oude dag niet zitten samenklitten in een villa. Gesnopen?

E

en vriendin liet foto's zien. "Kijk, mijn nieuwe appartement. Gisteren gekocht." Nu zij ook al! In mijn hele omgeving lijkt ineens het besef door te dringen dat we, als we in het leven nog

een keer een grote slag willen maken, het nú moeten doen. Ik voel me nogal een sul, telkens als ik verneem dat er weer iemand welgemoed naar de andere kant van het land zal verhuizen om daar nog eens helemaal opnieuw te beginnen. Ik kan altijd onmiddellijk honderd redenen verzinnen om dat niet te doen. Helemaal op mijn heupen krijg ik het trouwens als mensen bij wijze van gezelschapsspel gaan zitten mijmeren over de periode die ná de laatste grote slag komt. Namelijk hoe ze de finale fase van hun leven willen doorbrengen. Dat moet gebeuren in een grote villa die 'we' dan gezamenlijk zullen huren, met een traplift, verhoogde wc's en een inwonende verpleegster die tevens belast is met de was en het maaien van het gazon. Ik deel dat ideaal niet. Mij lijkt het vreemd om te denken dat je op je 80ste vrijwillig in een soort reservaat gaat zitten, louter bewoond door andere tachtigers. Ik wil nu óók niet uitsluitend leeftijdgenoten om me heen, ik wil variatie. Nou oké, dat laatste zeggen mannen ook altijd als ze vreemd zijn gegaan. Laatst nog, de zoon van een kennis van me. Zijn moeder vertelde het

me hoofdschuddend. Hij had gezegd: "Ma, ik wil ook niet elke dag kip eten." Zijn affaire was uitgekomen doordat zijn bedrogen echtgenote zijn telefoon had gecheckt. "Zo heb ik hem toch niet opgevoed!" riep de moeder tegen me uit. "Nooit sporen in je telefoon achterlaten!" Zo is er altijd wel iets om de slappe lach van te krijgen. En de kans daarop – let nu op – wordt groter naarmate we ons met een gevarieerder aanbod aan mensen omringen. Dus niet op je oude dag in een villa gaan zitten samenklitten maar juist een omgeving opzoeken waarin diverse leeftijden zorgen voor diverse activiteiten en volop bedrijvigheid. Gesnopen? Oef, laat ik me niet opwinden. Het is tenslotte nog niet zo ver. Eerst wordt nog die tussenstap van de laatste grote slag van me verwacht, dat is veel nijpender. Ik blijf het liefst zitten waar ik zit in plaats van nog een keer opnieuw te beginnen. Het is waar: zo verstof ik misschien. Maar verstoffen zul je uiteindelijk toch. Aan dat idee kun je maar beter alvast wennen. Zolang er maar leven om je heen is, gaat het allemaal precies volgens het mooiste scenario.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.